

ADONIRAM JUDSON

IN 1810 WERD IN DEN STAAT MASSACHUSETTS in Noord-Amerika de „American Board for Foreign Missions” opgericht, de oudste Zendingcorporatie van Amerika. De stoot tot de oprichting werd gegeven door een kleine vereniging van studenten aan de Theologische School te Andover. Vier jonge mannen hadden zich verenigd om zich voor te bereiden om persoonlijk in het werk der Zending uit te gaan, een plan, dat zij eerst zelf als fantastisch verwierpen, maar dat, eer zij het wisten, werkelijkheid is geworden. Eén van deze jonge mannen was Adoniram Judson.

Zijn arbeid als zendeling in Birma is beschreven in een boek, dat kortgeleden verscheen.*) Maar wie kennis neemt van het heerlijke werk, dat hij daar heeft verricht, zou niet kunnen gelooven, dat dit dezelfde Judson is, die als jongmensch van 22 jaar de Universiteit van Providence verliet na een schitterend volbrachte studie, die hem evenwel het geloof in God volkomen had doen verliezen.

Toen hij bij het verlaten van de Universiteit afscheid nam van zijn besten vriend, met wien hij altijd had samengewerkt, waren beiden eenstemmig van meening, dat zij nu te ontwikkeld en te geleerd waren om zich nog met het eenvoudige geloof bezig te houden, waarin zij thuis waren onderwezen.

Judson slaagde er niet aanstonds in, een werkkring te vinden. Hij maakte eenige reizen en bracht daarbij een bezoek aan zijn oom, die predikant was in een dorp in Connecticut. Zijn oom was op dienstreis, zodat Judson ontvangen werd door den hulpprediker. Met dezen voerde hij tot diep in den nacht een ernstig gesprek. De jonge mannen konden het niet eens worden, maar Judson werd toch tot nadenken gebracht.

De reiservaringen van den volgenden dag hadden echter spoedig deze indrukken weer verdreven. Tegen den avond bereikte hij een dorp, waar hij wenschte te overnachten. In het kleine dorpslogement was nog maar één kamer vrij en deze had nog het bezwaar, dat in de kamer daarnaast een jonge man te sterven lag. De hotelhouder bood daarvoor Judson zijn verontschuldiging aan en hoopte, dat de zieke hem niet te veel zou hinderen.

Judson legde zich te bed, maar hij kon niet slapen. In de kamer daarnaast woelde en kreunde de zieke. Allerlei gedachten kwamen bij hem op. Wie zou die zieke jonge man zijn? Zou hij wel bereid zijn om te sterven? Zou hij vrede gevonden hebben? En onwillekeurig kwam daarbij de gedachte, die hij in zijn ouderlijk huis zoo dikwijls had hooren uitspreken: zou die stervende man zekerheid hebben, dat zijn zonden vergeven zijn?

Maar hij drukte die laatste gedachte onmiddellijk terug. Hij schaamde zich, dat zulke sentimenteele gedachten in hem opkwamen. Zijn wijsgeerige studie had hem toch wel iets anders geleerd. Wat zou zijn vriend wel zeggen, als hij dit wist?

En intusschen wentelde de zieke zich in benauwdheid van lichaam en ziel op zijn leger om. Tegen den morgen werd het stil en Judson sliep in, terwijl hij zich vroolijk maakte over zijn eigen kinderachtigheid en bijgeloovigheid.

Vóór zijn vertrek informeerde hij naar den zieke en vernam toen, dat deze gestorven was. Hij vroeg daarop,

of men ook wist, wie hij was. Het antwoord was, dat het een zeer begaafde jonge man was, die aan de universiteit te Providence gestudeerd had. Uit de verdere beschrijving, die nog volgde, begreep Judson, dat de overledene zijn vriend was.

Hij viel bij het doodsbed op de knieën en riep uit: „Dan spreekt de Bijbel toch de waarheid. Er is dan toch een God, die oordeelt.”

Als een verloren zoon, die door God Zelf wordt thuisgebracht, keerde hij naar zijn ouders terug. Van dat oogenblik af had hij maar één begeerte meer: God te dienen met al zijn krachten en zijn geheele leven te wijden aan de verkondiging van het Evangelie.

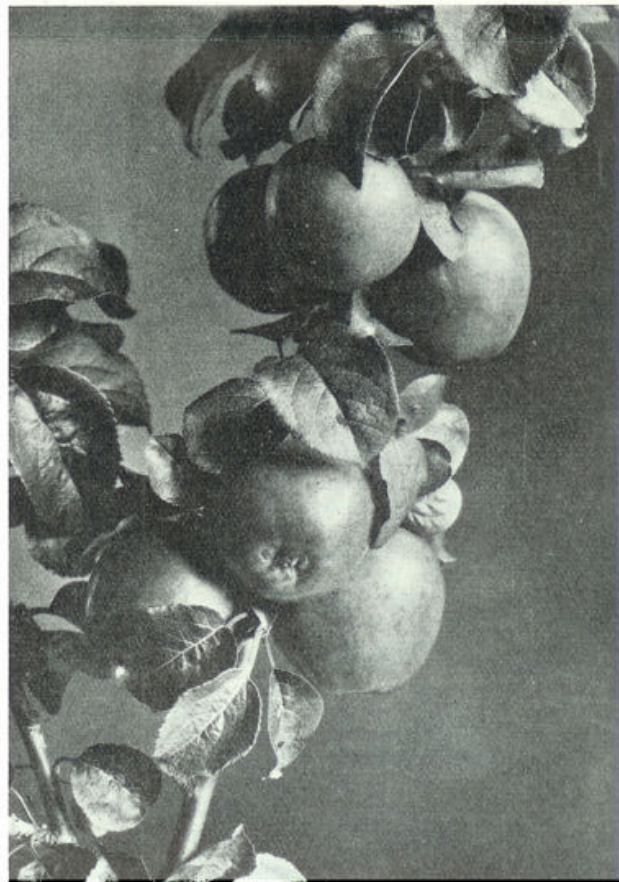
Deze begeerte is vervuld. Aan de Theologische School te Andover mocht hij zich voorbereiden voor het ambt van Evangelieprediker en God leidde zijn weg naar het zendingsveld in Birma (Achter-Indië). In 1813 — hij was toen vijf-en-twintig jaar — kwam hij daar aan en bij zijn dood in 1850 mocht hij den eere-naam dragen van apostel van Birma.

God roept Zijn dienstknechten soms op wonderbare wijze. Ook Judson is één van degenen, die midden op hun levensweg worden omgezet om voortaan Gods wil te doen en niet langer hun eigen wil.

Op hun verderen levensweg worden hun de aanvechtingen niet gespaard. Ook Judson heeft daarvan zijn deel gehad, zijn levensgeschiedenis getuigt daarvan.

Maar hij is staande gebleven en heeft in Birma Gods werk mogen doen, omdat hij zich daartoe bijzonder van God geroepen wist.

Dr Ir H. G. VAN BEUSEKOM

Naar een foto van Axel Fors (Gevaerts Chromosa)

*) Honoré W. Morton. Christus of Boeddha. D. A. Daamen's Uitg. Mij, Den Haag 1933.